

ORTUTAY PÉTER

MEGHÍVÁS BESZÉLGETÉSRE

A fiatalasszony elmúlt huszonnégy. Mindenki azt mondta róla, hogy szép, ő meg elhitte. Miért is ne? Törékeny, már-már sovány volt a teste, s nem túl magas: épp hogy meghaladta a középtermetűt. Egy icipicit karikalábai karcsúak, mellei aprók, de kemények. Korábban rendszeresen tornázott, megyei helyezett is volt, de aztán abbahagyta: edzője, akit nagyon szeretett, mert csalta a felesége, vagy ki tudja miért, felakasztotta magát. Ez annyira megrázta, hogy ettől fogva képtelen volt a tornatermeknek még a tájékára is menni. A sportolás hát abbamaradt, de az egyenes, büszke testtartás és rugalmas járás, mint eredmény vagy következmény, megmaradt. Úgy lépegetett, mint egy balerina, jó volt nézni, ahogyan járt. Arca keskeny, szinte görögös, klasszikusan szép. Szája piciny, de orra kissé nagyobb volt a kelleténél. Vörösesbarna haját szerette feltűzve, kontyban hordani. Ha kiengedte, vagy lófarokba fogta, a válláig ért, és enyhén hullámos volt, pedig sohasem daueroltatta, utált fodrászhoz járni. Ha fel volt tűzve a haja, elővillantak apró kis fülcimpái, melyeket örömmel harapdált volna bármelyik egészséges ösztönű férfi. Nagy, kerek, kissé dülledt szemei szinte állandó lángban égtek, s valahogy mindig naivan néztek a világba. Pedig távolról sem volt naiv. Nem is lehetett az, hiszen már tapasztalt egyet s mást az életből. Tizennyolc éves korában férjhez ment, méghozzá nem is akárkihez, hanem a város egyik közismert – de inkább hírhedt –, negyven körüli, dagesztáni vagy oszét származású nőgyógyászához, aki, hogy kimutassa világszemléletének filozófiai gyökereit, Dosztojevskij-szakállt viselt. S azok a badarságok, melyeket úton, útszélen hangoztatott, szerinte a nagy orosz író filozófiájának a mai élethez idomított tételei voltak. Tény, hogy ezzel a Dosztojevskijnek tulajdonított zagyasággal megfűzte az akkor még szűzkislány fiatalasszony fejét, és ő hozzáment, ha egyszer olyan szépen kérték. Anyja, apja hiába óvták, féltették, és mondták neki, hogy öreg az a férfi hozzá, és ráadásul... orosz, a mi családunkban? Hát, ezt hogy képzeli? Borzalom. Ő nem és nem, szüleinek nincs igazuk, a csúnya nőgyógyásznak meg igen, igen, miután a sok mézes дума, és Dosztojevskij nagyságának hatására, no meg azért, mert egyszer, kétszer lefeküdt a közismert csábítóval, és egyéb tapasztalatok híján úgy gondolta, hogy a szexben ez a csúcs, ettől nincs és nem is lehet semmi csodálatosabb, ez a férfi az igazi, és szerelmük örökké fog tartani. És mit számít az, hogy valaki orosz, ukrán, vagy hottentotta, szakállas és

görbe hátú, a fogai is rosszak, meg a lehelete is bűdös vodka- és kapadohányszagú, no meg egy kicsit idősebb is, mint ő – 20 - 22 évvel, semmiség – és Dosztojevskij filozófiáját hirdeti? Micsoda ósdi gondolkodás, kispolgári előítéletek! Ő igenis, juszt is megmutatja a szüleinek, és az egész világnak, hogy egyáltalán nincs igazuk, mert az igaz szerelem mindenféle ócska hiedelmek ellenére is győzedelmeskedik, és ő és a nőgyógyász csak azért is boldogok lesznek, most és mindörökké. Mindenki látni fogja.

Aztán ő is, mint sokan mások, akik ilyen meggondolatlan ugrottak fejest bizonyos házasságokba, pofára esett. Mint kiderült, minden jó tulajdonsága és hatalmas esze ellenére szerelmes férje rajta kívül időnként más nőket is tudott szeretni. Tulajdonképpen mindenkit (fene tudja, hogy van ez), aki megfordult rendelőjében, és aki elmúlt tizenhárom, vagy még nem volt ötven, és egy fokkal szebb volt a kecskénél. S amikor a fiatalasszony emiatt jeleneteket rendezett, azzal vágott vissza, hogy elmondta, ő úgy van a nőekkel, s ezt tessék neki megérteni, mint Dosztojevskij volt a rulettel. Nem bír nekik ellenállni. Meg aztán változtak is az idők, 1980-at írunk. S a házassági hűséget meg amúgy is csak a papok találták ki, és csak a nőkre kötelező. Mert az élet már ilyen. Ám ha az asszonyka tovább toporzékol, sírt vagy hisztizett, akkor élete párja, a nagy műveltségű orosz entellektüel a kaukázusi hegyekből, azonnal falusi libának, nevezte, lehülyézte, lemagyarozta, lefasisztázta. A válás simán ment. Nem volt sem közös vagyon, sem közös gyerek. S mivel a lakás eredetileg is a férjé volt, visszaköltözött szüleihez Darócra, a kis kertés családi házba. Jobb volt, ezerszer jobb, mint a panel, ahol a zseniális és szakállas nőgyógyással lakott, annak ellenére, hogy a családi házban a budi az udvar hátsó felében volt. Télen kissé hideg, ámde nyáron és tavasszal, egészen késő ősziig besusog a diófa egyik ágának néhány levele, és az már majdnem csodálatos.

A leveleket második férjétől szintén erre a címre kapta: Kéry Imrené, Ungvár - Uzgorod, Drávci (Daróc), *ulica Ukrajinszkaja* 30, SZSZKSZ (CCCP), USZSZK, Kárpátontúli terület, 297015. Szinte minden nap kapott levelet tőle. Úgy beleesett az Imre, mint egy nagyágyú. Mást se látott, se hallott, csak *ötet, aszt a zungvári kiscsajt*, vallotta be kamaszos őszinteséggel maga-magának, és másoknak is, ha kérdezték. Annak rendje s módja szerint hullá szerelmes lett. Mint a pinty. „Drágám, kedvesem, szeretlek, imádlak, kívánlak, veled fekszem, veled kelek,” és így tovább *ad infinitum*. Ő meg lelkiismeretesen válaszolt is minden levélre. Köszöni szépen a nagy szerelmet. Ő is szereti őt, és reméli, de nagyon, hogy hamarosan végleg oda költözhet hozzá, a gyönyörű Budapestre, a XI. kerületi Szakasíts út 45-be, abba a gyönyörű világba, ahol minden nagyszerű, mert ő tudja, hisz saját két szemével látta és tapasztalta. Járt már Budapesten, kétszer is. Imre is gyönyörű, az ő családja is az, mert az egy más világ, teljesen más világ, gyönyörű új világ. Az

emberek is mások, szépek, csodálatosak. Nem baj, hogy Imrus szereti a sört, miért lenne baj, hisz az is csak magyar és kőbányai, tehát gyönyörű. Ő ugyan nem szereti a sört, mert az itt Ungváron nincs, vagy legalábbis nagyon ritkán, s akkor meg óriási *ocseregyek* vannak érte, de a csehek is szeretik, a bajorok is, meg az írek is. Az *ale-t*, mert az, ugyebár, ír nemzeti ital, és ugye hogy egyszer elmennek majd Írországba és Angliába, mert hát ő angol szakos, itt végzett az ungvári egyetemen, az angol filológián, de még igazi angollal, vagy amerikaival sose beszélt, mert ilyenek itt nincsenek, csak olyanok, akik orosz, ukrán vagy örmény létükre jól vagy rosszul megtanulták az angolt, és most másokat tanítanak. Mert hát ő nagyon kíváncsi egy kislány, de ezt az Imrus is tudja, és kiviszi őt és megmutatja neki Angliát meg Párizst, meg az egész világot, amit ő nagyon szeretne látni, hisz érthető. És ő ezért az Imrust persze, hogy nagyon szeretni fogja, és mindent meg is fog tenni neki, akár naponta háromszor is szexelhet neki, vagy a vállára teszi két lábát, vagy akármit, ha akarja, mert ő, az Imrus, csakugyan tudja, hogy mi a szex, hisz pesti, és igazán tud bánni a nőekkel, és vele lenni az egy álom. Még az olyan vidéki falusi libának is, mint ő, aki férjnél volt ugyan már egyszer, de ő, az előző férjét és Imrust egy lapon se lehet említeni. Az Imrus az olyan, de olyan, hogy no. Szóval sok puszi és szex, és Imrus, jöjjön, amikor csak teheti, ő *ötet* mindig tárt karokkal és lábakkal várja. Imrus jött is rendszeresen, sem időt, sem pénzt nem sajnálva, két, három hónaponként, Ungvár – Munkács, no meg a Vereckei hágó látogatására tervezett IBUSZ utakra befizetve, hogy aztán a *Zakarpattye* szálló vendégeként az Ukrajna utca 30 alatt kikötve ki se szálljon kedves neje ágyából azon a két, három napon, amikor hivatalosan is, mint turista, a szovjetunióbeli Uzsgorodon tartózkodhatott.

Ez a távszerelem lassan már két éve tartott. Teljesen véletlenül ismerkedtek össze. Bár igaz, hogy a fiatalasszony másodszorra inkább szeretett volna Magyarországra férjhez menni, mint odahaza. Ki ne szeretett volna? Hisz aki csak tehetett, menekült a koldusszegény szovjet ukrán Zákárpátyról. És ha csak egy mód is nyílt rá, hát el is húzta a csikot, arra felé nyugatabbra. Megtenni viszont nem volt könnyű. A legegyszerűbb megoldásnak a házasság látszott. És ha valaki egyszer megfogta az Isten lábát, azaz sikerült ott, a gyönyörű szép Magyarországon, férjet vagy asszonyt találni, hát természetesen igyekezett azt el nem engedni (mármint az Isten lábát), és meg is tartani (mármint a férjet vagy az asszonykát). Ennek az volt a technikája, hogy be kellett adni a kérvényt a magyarországi áttelepülésre, és ... várni. Hogy meddig kellett várni, azt soha senki sem tudhatta. Három hónapot, fél évet, kettőt, vagy még többet. Volt ez is, meg az is. Csak maga a magasságos jó Isten tudott valamit. Vagy talán még ő sem láthatott bele a szovjet rendőrség diplomáciai póker-partijaiba. A lényeg az, hogy a fiatalasszonynak volt egy távoli rokona valahol Miskolcon, a Kossuth utca tízben, és meglátogatta őt. Nyár volt és

június, és a rokon gyermekei levitték őt a Balaton partjára, Zamárdiba, ahol volt nekik egy kertes házuk, rögtön a tó partján. A strandon tüstént feltűnt a fiúknak a jó alakú, csinibaba kis ungvári lány, és a fiatalok, de még a szakállasabbak is, körülöngták, mint a legyek a mézes kenyeret. Minden nap hívták röplabdázni, vitorlázni, este meg a diszkóba. Ment is ő, már hogyne ment volna. Ungvárhoz viszonyítva igazi *dolce vita* volt itt. Imrussal is a strandon ismerkedett össze. A fiú azt sem tudta, hol van Ungvár. Valahol Erdélyben, vagy Csehszlovákiában? Munkácsról, meg Zrínyi Ilonáról sem hallott. Ugyan, minek az neki? Ő egyszerű pesti melós gyerek, marós a lámpagyárnál a Fehérvári úton. Minek neki Ungvár, Munkács, meg Zrínyi Iona? Csak bonyolítja az életet. Viszont a csaj jó. Az ilyet jól meg kell dugni, és kész. Mielőbb. Meg is történt egy szép holdvilágos éjszakán. Diszkó után, egy kis lassú testmasszázs és anatómiai kutatgatás, no meg egy-két Vilmos körte és néhány üveg kőbányai után Imrus hazavitte őt szülei zamárdi nyaralójába, ahol neki is volt egy hálófülkéje. Reggelig nyalták, falták egymást, sóhajtoztak, lihegték, visongtak, és döngött a priccs napkeltéig. Fél órát sem aludtak, aztán megint ébresztő, és vad buja szerelem. Aztán kéz a kézben három napig együtt voltak, talán még a vécére is együtt mentek, míg a fiatalasszonynak lejárt a *pásportjában* a látogatási idő, s mennie kellett vissza a Szovjetunióba. Imrus majd belehalt. Meg is mondta neki, hogy ő aztán nem, nélküle nem hajlandó tovább élni, de még kőbányait sem inni, mert így egyedül már az sem ízlik. Legyen a felesége, örökre az övé. Csak az övé. Jó, mondta a fiatalasszony, nem bánja, sőt, szívesen, boldogan.

Még ugyanazon év októberében össze is házasodtak, mégpedig az ungvári anyakönyvi hivatalban. Utána szűk, családi körben egy kis pezsgő, vodka, meg *zakuszka*, ahogy dukál. Aztán a nászéjszaka, mely nem volt ugyan szűzhártyarepesztő újdonság, de azért jó volt. Szép meleg őszi napok jöttek, és ők nem tudták, hogy mire vállalkoztak. Egyikük sem tudta. Gondolták, egy kérvény, egy határozat, és az illető már mehet is. Hát igen, menni mehet, csak hogy nem éppen oda, ahová szeretne.

A fiatalasszony kérvényét megírta, mellékelte az összes szükséges iratot: önéletrajz, munkahelyi jellemrajz, családi állapota, apja, anyja, nagyapja meg összes rokona, meg hogy az égvilágon senkinek sem tartozik semmivel a nagy Szovjetunióban, se könyvvel a könyvtáraknak, se villanyszámlával a villamosműveknek, és felsorolni is sok, mi mindennel nem tartozik még valakinek. Ezt a nagy paksamétát aztán annak rendje s módja szerint benyújtotta az OVIR-ba, a városi rendőrség útlevélosztályára. Aztán elmúlt egy hónap, majd kettő és három, aztán egy félév, és sehol semmi. Érdeklődni se nagyon lehetett, mert az információs ablaknál azt mondták, hogy ügye folyamatban van, várjon, majd értesítik. Közben Imrus le-lejárógatott Budapestről, ő tehetett, szabad nyu-

gati világban élt: nagyokat beszélgettek a jövőről, nagyokat hancúroztak. Ha együtt voltak, szinte mindig ezt csinálták. Csak előtte meg utána beszélgettek egy kicsit. Ez tartotta bennük a lelket. Mert hát nagy volt a szerelem, nagy volt a vágyakozás, nagy volt a türelmetlenség. Már hogyne lett volna nagy? Se férje, se munkája. Ugyanis munkahelyéről, a 3. sz. középiskolából, ahol angol nyelvet tanított, azonnal kirúgták. Semmivel sem indokolták. Menjen, itt tovább nem taníthat, mondta neki az igazgató, gyaníthatóan felsőbb ukázra. S azóta így élt, légüres térben. Semmit se tett. Néha elővette angol könyveit, és szótároggató. Megpróbált önállóan németül is tanulni. De ritkán volt kedve, és ereje hozzá, hogy egy másik idegen nyelvet is megtanuljon önállóan, minden külső segítség nélkül. Időnként elment hazulról, még napközben, és csak este tért haza enyhe alkoholillattal leheletén. Ilyenkor azt mondta szüleinek, hogy ezzel vagy azzal a barátnőjével volt, megittak egy-két feketét, néhány stampedli konyakot. Ez igaz is volt, meg nem is. Volt egy barátja, aki nőszülni készült ugyan, de nagyon szívesen találkozgatott vele. Talán szívesebben, mint törvényes arájával. Az ara egy falusi tévész-elnök lánya volt, házzal meg autóval, ami már valami. Azt el kell venni, a facér fiatalasszonnyal meg lehet henteregni, ha tiszta a levegő, még csak a lebukástól sem kell félni. Ezt szülei még csak nem is gyanították. Vagy mégis? Mindenesetre, hogy időnként unja magát, és elmegy hazulról barátnőjével pletyzni, és hát Istenem, közben isznak is egy keveset, hát mi rossz van abban? Megértették, hogy kell az a kis kikapcsolódás. Egyébként nagyon féltették. A rossz emberektől és rossz nyelvektől, a rendőröktől, a KGB-től, az egész világtól, mely gonosz volt és irigy.

Eltelt már egy év is, mikor az OVIR-től borítékja érkezett. Abban csak ennyi állt: *Priglasenyije ná szobeszédoványije*, azaz: meghívás beszélgetésre. Az aláírás olvashatatlan, valamilyen alezredes.

Dobogó szívvel ült le a megadott helyen a megadott időben. Sokan voltak. Talán húszan is. A várószoba ajtajában egy tányérsapkás, kék karszalagos kiskatona állt piros váll-lapokkal, és a rendre felügyelt. A várakozóknak nem volt ajánlatos egymással beszélgetni. Annak ellenére sem, hogy sokat kellett itt ücsörögni. Ha valaki megszólalt, pusmogott valamit, a kiskatona rendreutasította: *nye rászgováriváty*, pofa be. Nem sorrendben, hanem név szerint szólították a kérelmezőket. Milyen elv alapján, nem lehetett tudni. Berendelték őket, és várni kellett. A fiatalasszonyra délfelé került sor.

A szobában egy cigányképű rendőr-alezredes fogadta. Előtte aktacsomó. Ráordított a fiatalasszonyra: „Neve, foglalkozása, születési éve, és helye. És mit akar?” A fiatalasszony rémülten válaszolt. „Maga hazaáruló,” ordított rá az alezredes. „Írja meg a férjének, hogy magának esze ágában sincs külföldre utazni, és hogy inkább ő költözzön magához. Mi senkit sem engedünk külföldre

távozni. Még csak az hiányzik? Hogy imperialista ügynökök beszervezzék, és rágalmazzák a Szovjetuniót! Még mit nem? Elmeget”. A fiatalasszony megpróbált valamit mondani, hogy már egy éve összeházasodtak, és őt még látogatóba sem engedik Magyarországra, és hogy a férje kénytelen őt látogatni, mint turista, ami sok pénzbe kerül, de az alezredes oda sem bagózott. „*Vi sto, gluhájá?* Mi az, süket? Elmeget,” mondta, ej dehogy mondta, ordította ismét az alezredes. Jobb kezével mutatta is, merre van az ajtó. Aztán megint irataiba mélyedt.

Még kétszer kapott ilyen meghívót a rákövetkező hónapokban. A második és harmadik „beszélgetés” is úgy zajlott le, mint az első. A cigányképű ordibált vele, összefüggéstelenül handabandázott, aztán meg kirúgta. Ekkor valaki azt a tippet adta a fiatalasszonynak, hogy menjen a kijevei, és ha az sem segít, a moszkvai OVIR-ba. Ott majd orvosolják a dolgot, mert ezek a bunkó helybeliek mindig pápábbak akarnak lenni a pápánál. Semmi okuk, hogy őt ne engedjék ki, de mégsem engedik, mert kekeckedni mégiscsak jobb. Ez a módszerük.

Megtette. Először Kijevben próbált szerencsét. A külföldi turistákkal foglalkozó hivatalban, az *Inturiszt*-ban dolgozó ismerősein keresztül valahol a külvárosban, egy szállóban, talán *Komszomolszkaja* vagy *Pionyerszkaja* volt a neve, szobát foglaltatott, mert a vonat későn, este nyolc után érkezett, s aznap már tuti, hogy semmit sem tud intézni. Legalább jól kialszsa magát, gondolta, és másnap kora reggeltől le tudja majd rendezni, amiért oda ment. De aztán minden más-képp alakult. Kábé tizenkét órát utazott, a vonat késett és jóval este kilenc óra után érkezett meg Kijevbe. Metrón és autóbusszal sikerült eljutnia a megadott címre, de a recepciós kijelentette, hogy sajnálja, de délután ötig kellett volna elfoglalnia a szobát. Mivel nem jelentkezett, a szobát kiadták. Más üres szoba pedig nincs. Hogy hol aludjon? Hát azt ő honnan tudja? Sétáljon, vagy menjen a pályaudvarra, esetleg utazzon vissza. Mit tudja ő? Nem kötelessége vidékiekkel foglalkoznia, nekik itt Kijevben szállást találni, ahol minden szállodai szobát jó előre lefoglalnak az emberek. Egyszóval, nincs üres szoba, érti? *Já vám porusszki gávárju*, oroszul mondom, azt meg mindenkinek érteni kell. Neki is.

A fiatalasszony teljesen tanácstalanul, minden cókmojkjával, ami elfért egy közepes nagyságú bőröndben, kibandukolt a szálloda elé. Ott állt, és nem tudta, mitévő legyen. Egy taxi fékezett előtte. „*Kudá?*”, kérdezte a sofőr, miután beült. „*Sto nyibugy pokusaty*. enni szeretnék valamit”, válaszolt a fiatalasszony, mert rettenetesen éhes volt. Egész nap alig, szinte semmit sem evett. „Vigyen egy étterembe”. A sofőr, egy harminc körüli hosszú hajú, csendes, de gyors beszédű orosz fiatalember, aki valami miatt a harmadik Karamazov testvérre, Aljosára emlékeztette a fiatalasszonyt, vette a lapot. Jó másfél órát furikázott vele, egyik helyről a másikra a már kihalt nagyvárosban: tíz óra elmúlt, és a szovjet népet erkölcsös szellemben nevelik. Csak semmi mulatozás, étterem, kabaré vagy szín-

ház. Este tíz után mindenki menjen csucsukálni. Reggel vár a munka, a tervteljesítés. Világos, nem? Az éttermek tehát mind bezártak, neki meg majd kiesett a szeme az éhségtől. A taxisnak pedig a szíve esett meg a fiatalasszonyon, és felajánlotta, hogy megvendégeli. A felesége majd készít vacsorát, és talán azt is megengedi, hogy náluk aludjon. Jó asszony, mondta a férfi, meg fogja érteni.

A feleség szép arcú, ám kissé túlsúlyos fiatal orosz nő, kedvesen fogadta, miután a férje már az ajtóban elkiáltotta magát: „*Mása, gosztyá privjuz.* Mása, vendéget hoztam”. Megkínálták vodkával, majd borsccsal. Kapott hozzá tejfölt, jó orosz barna kenyeret, ami nagyon ízlett neki. Nem is emlékezett rá, hogy mikor evett ilyen finomat utoljára. Közben elmondta, hogy milyen szerencsétlenül járt a szállodával, meg hogy mi járatban van itt Kijevben. Együtt éreztek vele, de azt sehogy sem értették, hogy miért akar külföldre menni. Hisz itt, a Szovjetunióban a legjobb, nem igaz? De végül is ő tudja. Ha olyan nagy az a szerelem azzal a magyar fiúval, hát menni kell, akár külföldre is, mert az az igazi. „*Ljubovj jeszty ljubovj,*” mondogatták, s bólogattak hozzá megértően. Neki közben arra is volt ideje, hogy jól megnézzék magának a férfit, az Aljosa Karamazovot. Mert már csak így hívta magában. Nem értette, hogy tud egy ilyen jóvágású, izmos és sportos testalkatú férfi ezzel a debellával élni. Mi lehetett az, amivel megfogta? Biztos nem volt mindig ilyen, gondolta. A vendégszeretete azonban határtalan volt. Ha egyszer nincs hol aludnia, mondta, ő megágyaz neki a nagyszobában, ők pedig meghúzzák magukat a másikban a két gyerekkel. Fogadja ezt a vendég olyan szeretettel, amilyennel adják, és ő köszönettel el is fogadta.

Kicsomagolt. Aztán tisztálkodott, fogat mosott, hálóingbe bújt, és rögtön el is aludt. Arra ébredt, hogy valaki tenyerével befogja a száját. „Ne sikoltson, ne ébressze fel a feleségemet. Ha nem akarja, hogy magához bújjak, akkor elmegyek.” Aljosa Karamazov, vendéglátója volt az. Ő talán tíz másodpercig gondolkodott. Játssza most meg az eszét, hogy most ilyen vagy amolyan, azaz annyira tisztességes, hogy no, amikor férfit kíván? Hisz már legalább három hónapja szexmentes életet él. Imrus most nem jön, a barátja meg állandóan foglalt. Az is lehet, hogy megunta. Ki tudja? És ez az Aljosa Karamazov valóban szimpatikus fiú. Neki is tetszik. Hát akkor miért ne? Egy mozdulattal helyet csinált az ágyán, a fal felé húzódva, s maga mellé paskolt a tenyerével.

Karamazov kissé hevesen és durván kezdett, semmi előjáték, meg ilyesmi. Ó, ezek az orosz férfiak, rögtön nekiesnek a nőnek, pedig belül még olyan száraz, mint a Szahara. Ismerős volt a figura, hisz az első férje is orosz volt, s ugyanilyen volt a technikája. De aztán később nem volt semmi baj: „Aljosa” jól és sokáig szeretkezett vele. Mindkettőjüknek lucskos lett a teste. Közben a férfi harapdálta és csókolta, a száját is. Azt nagyon szerette, az mindig felizgatta, majdnem szenvedélyesen karmolásza combját, és szopogatta mellbim-

bóját. Háromszor is elvitte az orgazmusig, pedig a fiatalasszony nem akart odáig eljutni. Ezt mindig csak a „szeretett” férfinak tartogatta. De meg kell vallani, ügyes volt a fickó. Amikor már azt hitte, hogy vége, a kis Karamazov meglepetésére egy egészen váratlan figurával folytatta, és a negyedik orgazmusig is elvitte. Jó volt, na. Soha rosszabbat. Ez az igazság.

Másnap elment a kijevei OVIR-ba. Egy fiatal, tejfölös képű hadnagyocska fogadta, aránylag udvariasan. Már az is nagy különbség volt az ungvári bánásmódhoz viszonyítva, hogy nem ordibált vele, és nem nevezte hazaárulónak. De határozottan semmit sem mondott. Mindössze annyit, hogy végül is a helyi szerveknek kell dönteniük, és hogy ők, a kijevek, megteszik javaslatukat. Ámen.

Aztán megint csak várt. Hogy meddig, már nem is számolta. Valahol elfogadta, hogy ez a világ rendje. Megpróbálta saját helyzetét a hatóság szemével nézni. Úgy gondolta, hogy a hatóság valószínűleg azért nem engedi ki, mert tudomást szerzett arról, hogy ő mennyire léha, és hogy ott, Magyarországon, sem tud majd megállni a saját lábán. Élősködik majd másokon, és jobbra, balra meg félre lépeget, hogy valahogy megéljen, s ezzel majd lejáratja a Szovjetuniót egy „testvéri” országban. Igazuk lenne? Lehet, hogy ő csakugyan olyan. Hisz most is, lám, például a sofőr Kijevben. Nem tud ellenállni a kísértésnek. Ha éhes, és jön egy férfi, rögtön szétteszi a lábát. És minden bizonnyal tudják, hogy nem a férje az egyetlen férfi az életében. Tudhatnak itteni kapcsolatairól, meg ne adj’ isten, a kijevei sofőrökről is tudnak, mert ezek mindent tudnak. Tehát végül is ő a bűnös, és nem a hatóság. Be jó lenne, ha ő is olyan szent lehetne, mint édesanyja és édesapja, akik mindig tudják, mi a helyes, mi a helytelen. Ezt egész életükkel bizonyították. Bezzeg ő! Állandóan csak az önigazolásnak él. Próbálta elmagyarázni saját magának, és másoknak is, hogy ezt vagy amazt azért tette és teszi, mert ilyen a világ, és manapság nem lehet már a régi erkölcsökkel élni. Ki kell használni az időt. Élni kell, amíg az ember fiatal és teheti. Ezért éljen a szerelem és a szex mindenekelőtt. És hát oda kell menni, ahol jobb, kellemesebb az élet. Lehet enni, inni, szép ruhákban járni, felizgatni a férfinépet a Balaton partján. Hát ez lett belőle? Egy számító kurva? Pfüj, undorító.

Egyszer megint csak hívták: beszélgetésre, az OVIR-ba. Olvashatatlan aláírás, valamilyen alezredes.

Dobogó szívvel ült le a fogadószoba előtt a váróban. Úgy érezte, valaminek történnie kell. Jó-e, vagy rossz, nem sejtette. Csak érezte, hogy lesz valami. Várakozott. Már talán négy órát is várt. Nem szólították. Aztán mégis csak rákerült a sor, bement. A cigányképű alezredes, mint mindig, az íróasztalnál ült. Felnézett aktacsomójából. Nem kiabált. Aránylag udvariasan mondta: „Kiutazási kérelme a legfelsőbb moszkvai szervekhez került. Ezt érte el azzal, hogy nem bízik a helyi hatóságban, és ide-oda futkos, szaladgál, meg kérvényezget. Február 28-án, szer-

dán fogadja majd *genyerál kágebe* N.N., az Állambiztonsági Bizottság tábornoka. Itt a cím, és a meghívó ná *szobeszedoványije*, tehát egy újabb beszélgetésre. Menjen, és készüljön az utazásra. Pontos legyen. *Do szvidányijá.*” A cigányképű alezredes intett a kezével. Akárcsak Poncius Pilátus. A fiatalasszony már-már alázatosan köszönt, és azt rebegte: „*Bálysoje szpászibo*, hálásan köszönöm”. A cigányképű elgondolkodva, hosszan figyelte, amint feláll, megfeszül kemény kis mellén a blúz, helyre igazítja a széket, amelyen ült, és szemében reménnyel távozik.

A fiatalasszony többször is járt már Moszkvában, úgyhogy az utazás nem idegesítette különösebben. Sokkal inkább idegesítette valami más. Valaki mesélte, hogy egy ismerőse ugyanabban a cipőben járt, és már meg is kapta útlevelét egy moszkvai látogatás után. Szóval ez az ismerőse megsúgta neki, hogy ha lesz nála ötszáz amerikai dollár, nem, nem tévedés, amerikai dollár, és azt oda tudja adni a megfelelő személynek (hogya ki az a személy, azt ő pontosan nem tudja, meg lehet, hogy nem is kell az a pénz, vagy kevesebb is elég), akkor nyert ügye van: az útlevelét száz százalék megkapja. Nos, a fiatalasszony számára ennek az 500 dollárnak az előteremtése volt gond. De végül is sikerült. Ungvár aránylag nem nagyváros, mindenki mindenkit ismert. Adtak kölcsön a jó barátok, rokonok és ismerősök. *Inturisztos* ismerősei révén a beváltás is megtörtént. Persze feketén, mely a szovjet törvények értelmében büntény. De ilyenkor ki törődik ilyesmivel. Kockázat nélkül nincs remény, és siker sincs. Megvolt a pénz. Indulhatott a szerencsét megvásárolni.

Mintegy huszonnégy órát kellett utaznia vonattal, ezért természetesen hálókoscsit vett, méghozzá fülkés, mert az drágább valamivel, de sokkal kényelmesebb: csak három másik utastársával kellett megosztania a fülkét, s nem hattal. Reggel hat óra körül, menetrend szerint érkezve a vonat berobogott a *Kijevszkij Vokzál*-ra. Bár rosszul aludt, de azért mégis csak pihent. Utastársait megelőzve a mosdón, megmosakodott, fogat mosott, kicsípte magát. Kissé jobban kirúszolta az ajkát, mint szokta, és a szempilláit is kifestette. Elegáns magyarországi miniszoknya, divatos, magasított sarkú szűk fekete csizma volt rajta, melyek hatásosan emelték ki hosszú lábszárát, kemény, izmos és gusztusos combját. Hogy a hatás érzékletes legyen, kabátja is rövid, szintén magyarországi irhabunda volt. Vöröses haja kibontva, a válláig ért. A mínusz tíz fok ellenére nem tett kalapot, vagy sapkát a fejére. Ez Ungváron nem volt divat, és ezt a moszkvaiaknak is mutatni akarta. Summa summarum, nagyon jól nézett ki a fiatalasszony. Mint egy Nyugatról idecsöppent filmszínész. Meg is bámulta őt mindenki, a kalauztól a fővárosba érkező professzorig. Megnyugodott. Bőven volt még ideje tíz óráig.

A megadott cím egy nyolc-tíz emeletes, a sztálini szocreál stílusban épített, hatalmas sziklatömbökből álló épület volt, nem messze az Árbáttól. Homlokzatán a felirat azt hirdette, hogy valamilyen *Proletárszkij rájonnij gorodszkoj*

szovjet: proletár kerületi városi tanács. A hatodik emeleten, a 618-as szobában kellett jelentkeznie *genyerál* N. N.-nél. Meglepetésére szinte azonnal fogadták. A városházában egy titkárnő elvette meghívóját, személyi igazolványát, jelentette főnökének, hogy „*uzsgorodszkájá gyevuská prijehálá,*” az ungvári kisasszony megérkezett, és kitérte előtte az ajtót.

Az íróasztala előtt egy nagydarab, talán két méter magas, csúnyán kövér, disznófejű férfi állt. Nem ült, hanem állt, és a fiatalasszony óriási meglepetésére tárt karokkal, undok pofájára valamilyen bájvigyort erőltetve, köszönt: *zdrávsztvujtye, zdrávsztvujtye.* És mint jó ismerősöket szokás, keresztnevének és apai nevének szólította, majd a legudvariasabban megkérte, hogy foglaljon helyet: *szágyityesz, pozsálujsztá.* Ő, nem, nem. Nem az íróasztalhoz, hanem ide, a kanapéra, *ná gyiváncsik, pozsálujsztá, po udobnyeje,* minél kényelmesebben. A tábornok civilben volt. Sötét, jól szabott öltönyt, fehér inget, nyakkendő, és drága krokodilbőr cipőt viselt. Tetőtől talpig az elegáns, kágébés civil egyenruha. Ám a fiatalasszonynak rögtön valami nagyon ellenszenves, sőt undorító volt ebben az emberben. Elöl két-három aranyfoga volt, s miközben beszélt, az a három fog izléstelenül villogott, és a tábornok szájából szinte állandóan csorgott a nyál. Zsebkendőjével törülgette ugyan, de a nyál azért csak tovább csorgott. És nyájas udvariassága is valahogy visszatetszőnek tűnt. Talán azért, mert megszokta, hogy a kisebb vagy nagyobb fejesek állandóan ordibálnak vele, vagy valami másért? Nem tudta eldönteni.

A tábornok egy-két udvarias kérdéssel kezdte: *Nu, rásszkázsitye, kák pozsivájetye;* mondja el, hogy van? És hogy vannak a szülei? Tetszik-e a *rábotá*, a munka? Hogy lassan már egy éve állástalan? Hát az hogy lehet? Elbocsátották, kirúgták? Azért mert nem szovjet állampolgár a férje, életének egyetlen nagy szerelme? De hát ez hallatlan, törvénytelen! Miért nem fordult azonnal hozzájuk? Ők rögtön és azonnal, sőt tüstént – *pányimájetye, v tu zse szekundu* – megmutatták volna azoknak az ungvári kiskirályoknak, hogy mi a szovjet törvényesség. A fiatalasszony csak hápogott. Igen, belátja, rosszul tette, hogy nem fordult azonnal Moszkvához, a moszkvai elvtársakhoz, akik – már tapasztalta, és most őszintén megmondja – egészen mások. Mint ég és föld. De hát ő ezt nem tudhatta. Neki nem mondták. *Mea culpa, mea maxima culpa. Mnye ocseny, ocseny zsály.* Borzasztóan sajnálom.

No de, térjenek azért a tárgyra. Az ungváriak disznóságairól még majd beszélnek, de remélhetőleg minden a legnagyobb rendben lesz. Ő erre tábornoki becsületiszavát adja, *csesztoje genyerályszkoje szlovo*, a fiatalasszony maximálisan hihet neki. De őt, a fiatalasszonyt azért hívták meg ide Moszkvába, á, dehogy, nem rendelték, vagy parancsolták, hogy is gondolhat a fiatalasszony ilyet, hanem a lehető legnagyobb tisztelettel, *sz számim bolsim uvázszenyijem, pányimájetye, priglászili,* meghívtuk, hangsúlyozta a tábornok, mert van egy ajánlatunk. Tulaj-

donképpen üzlet, *biznyisz*, ahogy az amerikaik mondják, há-há-há, hiszen maga angolul is kitűnően tud, no látja, hát mi mindent tudunk magáról, s ezért van maga itt. Segítsen nekünk, és mi is segítünk magának. Áll az alku?

Mit is válaszolhatott volna erre a fiatalasszony? Hát persze, hogyne, ő mindig kész segíteni. Ha tud, segít. Természetesen, miért ne? Miről van szó?

– Nézze – mondta a tábornok –, állami fontosságú ügyről van szó, *gyelo gosszudársztvennoj vázsnosztyi*. Ha beleegyeznek, nem tud majd visszatáncolni. Nem engedhetjük meg. De a lényeg a következő. Van egy veszélyes gengszterbanda itt Moszkvában, mely sok mindennel foglalkozik, de elsősorban arannyal, ékszerrel és főként valutával üzérkedik. Na mármost, mindez a szovjet törvények értelmében a legsúlyosabban büntetendő cselekmény. A valuta állami monopólium. Pontos adataink vannak a bandáról, de nem tudjuk őket megcsípni, mert ügyesek. De maga segíthet, mondta a tábornok.

– Hogyan?

– Nos, ha elmondom, akkor már vállalnia kell. Mondjam?

A fiatalasszony szemei előtt külföldi útlevél, a gyönyörű világváros, a szép Budapest, Magyarország és a Balaton lebegett. A boldog és szabad élet. A Paradicsom! „Igen”, mondta határozottan.

És a tábornok elkezdte. Ő most és azonnal átnyújt neki egy briliánsokkal kirakott arany karkötőt. Persze aláírás ellenében. Ad neki egy telefonszámot. Azt pontban 13 órakor felhívja. Azt mondja majd, hogy Sztjopa bácsival megegyezett: ma este nyolc és kilenc között várja az illetőt a *Gosztyinyica Ukrajinszkaja* (Ukrajna Szálló) 1567-es szobájában. Ő átadja a karkötőt és kéri a dollárt. A telefonban összeget nem mond. Ezt az illető ismeri. De ő, a tábornok, megmondhatja, sőt, meg is kell mondania, mert így fair, hogy a karkötő ára ezer amerikai dollár. De ha kevesebbet kap, az sem baj, csak kapjon, még hozzá dollárt. És ha ő ezt az akciót sikeresen lebonyolítja, számíthat a szovjet kormány és a KGB hálájára. Természetesen ők ott lesznek, és a kellő időben a férfit nyakon csípi. S az majd köp, abban biztos lehet. Vannak módszereik. Neki a fiatalasszonynak semmi bántódása nem eshet. A férfi, akivel találkozni fog, veszélyes. Lehet, hogy pisztoly is van nála, de kés egészen biztosan. Ezért vigyázzon. De ők, a KGB emberei is vigyáznak majd rá. „Szóval ennyi. Mindent megbeszélünk, itt a karkötő, és erre a papírra, *bumázs-kára* kérünk egy aláírást. Úgy. Köszönöm. Most tehát egy óráig szabad. Aztán akcióra lép. Kocsival már most elvisszük a szállodába. Ott fog lakni, mint vendég. A szállodát, az ebédet, és a vacsorát fizetjük. Ez magától értetődik.”

A Moszkvában is luxusszállónak számító Ukrajna hotel 1567-es szobájának fürdőkádjában, melyet teleengedett jó forró vízzel, és belecücsült, a fiatalasszony egészen kellemes gondolatokkal foglalkozott. Először is arra gondolt, hogy másnap már valószínűleg megkapja útlevelét, és akkor *Good bye*, Ungvár, Moszk-

va és a Szovjetunió. Meg aztán, ez a feladat, amivel a tábornok megbízta, izgalmas, filmekbe illő, és egyáltalán nem is kellemetlen. Utóvégre miért is ne buktathatna ő le egy bűnszövetkezetet? A bűntény, az bűntény. Büntetés jár érte. Ő meg igazán nem tesz ezzel rosszat, ha segít felszámolni egy gengszterbandát, akik lopnak, zsarolnak és gyilkolnak. Az ilyeneknek végül is börtönben a helyük. S ő segít a KGB-nek, a világ legerősebb kémelhárításának, mert, ugye, még az *emáj fájv*, meg a *CIA*, és az *FBI* is félnek tőle. Ha úgy vesszük, hát akkor most ő is kémnő, egy Mata Hari. Ezen nevetni kell, de nem rossz érzés. Mint ahogy a luxusszálló luxusszobája is kellemes. Azért mennyire más ez a Moszkva, mint Ungvár, Lemberg, vagy akár Kijev.

Hét órakor a fiatalasszony már a szép szoba szép nagy tükre előtt ült, és sminkelte magát. Fogalma se volt, hogy ki és mi az a férfi, akivel találkozni fog, de jól akart kinézni. Már csak azért is, mert a könyvekből és a filmekből úgy tudta, hogy egy kémnő, egy Mata Hari, nem nézhet ki akárhogy. Arcának nem kellett sok smink, szép volt ő amúgy is. Természetesen miniszoknyát vett fel. Hozzá fehér feszes blézert, minőségi árut, és magas sarkú piros cipőt, melynek reklámfotója egy pár szép karcsú lábon, akárcsak az övé, évekig ott volt egy Kálvin téri épület tűzfalán. Minden ruhadarabját férje hozta neki Budapestről. A Vörösmarty téri Luxus áruházban szokott imádott neijének cuccot vásárolni. Parfümöt is, amivel most alaposan megöntözte magát. Szép volt, sőt gyönyörű, illatos és csinos. Így várta a találkát a bandavezérrel, akit neki kellett lebuktatni.

Valamivel nyolc óra után, talán öt-tíz perccel, kopogtattak szobája ajtaján. Egy közepes termetű, rókaképu fiatalember dugta be a fejét: „*Mozsno?*” – kérdezte grúz akcentussal. Bejött, kabátját le sem vette, s invitálás nélkül leült az egyik karosszékre. Csak néhány közömbös mondatot váltottak, mint például „hideg van odakint”, és hogy „ez a szoba elég nagy, de jó meleg”. Aztán kérte az árut. Megnézte a karkötőt, amit a fiatalasszony a retiküljéből vett elő és adott át neki. Megjegyzést nem tett. Kabátja belső zsebébe nyúlt, és leszámolt az asztalra ötszáz amerikai dollárt. „Ahogy Sztjopa bácsival megbeszélünk. Ötszáz USA dollár, *pjátyszot dollárov SZSÁ*,” mondta. Ezzel felállt, és menni készült. Ekkor nyílt nagy robajjal az ajtó. Három férfi rontott be a szobába. Két hatalmas irhabundás gorilla, orosz prémsapkában, és a disznófejű tábornok, elegáns prémgalléros kabátban. „Ká-ge-be!” dörögték. „Senki se mozduljon!” ordította valamelyikük erős bariton hangján. Az igazolványt a három férfi közül csak az egyik mutatta fel. Az egyik gorilla a rókaképuhöz lépett, hátracsavarta kezét és megbilincselte, a másik pedig a fiatalasszonyhoz, és őt is megbilincselte. Aztán a rókaképu két gorilla elvezette. A tábornok lassan letette fenekét a karosszékre, amelyben az előbb még a rókaképu ült, és a fiatalasszonyt nézte. Egy szót sem szólt. A csend ijesztő volt. Ő megbilincselte kezekkel, a nagy francia ágyon ült, és érezte, hogy kiüt rajta a hideg

verejték. Nem tudta mire vélni a dolgot, de próbálta magát megnyugtatni, hogy mindez része az akciónak. Mindjárt leveszik róla a bilincset, nevetnek, megdicsérik, hogy jó munkát végzett, átadja a pénzt, és megmondják neki, hogy másnap hová menjen az útleveleért. Vagy lehet, hogy a tábornok a sikeres akció fejében rögtön át is nyújtja neki azt az útlevelet? Megpróbált mondani valamit, de a disznófejű rámondott: „*Molcsáty!* Nem pofázunk!”.

Aztán visszajött a két gorilla. Az egyik a tábornokhoz hajolt, és sűgött neki valamit. A tábornok zsíros arcán gonosz mosoly suhant át, és azt mondta hangosan: „*Togdá nácsnyom,* akkor kezdhetjük.”

– Ide a pénzt. Hol van? – kérdezte a disznófejű. Ő fejével az asztal felé bökött. „Ott”, mondta, „az asztalon.” Az egyik gorilla odament, felvette a köteget, és átszámolta a bankókat. Volt köztük tízes, húszas, ötvenes, és két százas is. A végösszeget hangosan bementa, moszkvai akcentusán: „*Pityoszt.*” – A többit hová tetted? – kérdezte a disznófejű. – Én azt mondtam, ezer dollár, és nem ötszáz. Eldugdád? Kell a pénz külföldre, mi? Hogy olyan szép drága cuccokat vásárolj magadnak, mint amilyenekben most is vagy, mi? – dörögte. – De hisz csak ennyit kaptam – válaszolta. Elsápadt, és reszketni kezdett. Rosszat sejtett. Csőbe húzták volna? De miért? „Van nálam még ötszáz dollár, de az az enyém, mert...” A fiatalasszony kétségbeesetten próbálta elmondani, hogy miért és honnan van neki a retiküljében még ötszáz dollár, de érezte, hogy magyarázkodása összefüggéstelen, nehezen hihető. Az ötszáz dollárt a másik gorilla a retikülben persze azonnal megtalálta. – Nos, hát mi is kedvet kaptunk egy kicsit valutázni, valutázgatni, mi? – ordította bőszen a disznófejű. Délelőtti nyájassága eltűnt, mint a tavalyi hó. – Biztos, hogy csak ennyit kaptál? Nincs semmi a melltartódban? Nem hordasz melltartót? Nocsak, nocsak, milyenek is ezek az ungvári hölgyek, *bárisnyi iz Zákárpátyjá.* Ez már egészen nyugati módi. Hát akkor talán a bugyikádban? Egy, vagy két darab ötvenes, vagy százas amerikai dollár? Bugyit csak viselsz, vagy azt sem? – élcelődött a disznófejű, röhögött és csorgott a nyála. Majd kurtán odaszólt embereinek: „*Motozzátok meg!*” Arca rezzenéstelen volt, ám szájából csak csorgott a nyál. Levette kabátját. A másik két legény is azt tette. Majd mind a kettő hozzá lépett. Felrángatták az ágyról, levették róla a bilincset, és durván tapogatni kezdték. Amikor egyikük a lába közé nyúlt, elkezdett sikoltozni. A másik egy horoggal állon vágta, s ezzel kiütötte.

Amikor magához tért, mert vagy egy fél vödör vizet locsoltak arcába, két keze a feje felett a masszív íróasztal egyik lábához volt kötözve vékony, de erős zsineggel, mely vágta csuklóját, és fáj, ha mozdulni akart. A hátán, a padlószőnyegen feküdt. Arca és haja csurom víz volt, és a víz meggyűlt a háta mögött a padlón, mint egy tócsa: a szőnyeg műanyag lehetett, nem szívta fel a vizet. A túlfűtött szobában is fázott. Vagy csak a félelemtől reszketett? A három férfi

ingujjra vetkőzve, nyakkendőjét kibontva, állt ott előtte, és gonoszul bámulta. A disznófejűnek csorgott a nyála, de most nem törölgette zsebkendőjével. Oda ment az íróasztalhoz, melyen egy üveg vodka és három vizespohár állt, és mind-egyiket félig töltötte. Kettőt a gorilláinak kezébe adott, a harmadikat ő maga itta meg egy nyeléssel. A másik kettő is ezt tette. – Legyünk jók, és adjunk ennek a nőnek is – mondta a disznófejű vigyorogva. Az egyik legény hajánál fogva felhúzta a fejét, a másik megszorította állkapcsát, hogy így kényszerítse kinyitni a száját, s az üveg tartalmát belétöltötte. A fiatalasszony egy kortyot nyelt, aztán fulladozva köhögni kezdett. A három férfi röhögött. – *Ládno* – mondta a disznófejű is röhögve –, *iznászilujtye prosztyituktu.* Rendben. Erőszakoljátok meg a kurvát. A két legény gyorsan letolta nadrágját, s előbb az egyik, majd a másik is megerőszakolta. Nem vetkőztették, csak a ruhát tépték le róla, és a bugyiját. Az, hogy közben folyton sikoltozott, és könyörgött, hogy „ne, ne, ne tegyék, nem akarom, *nye hácsu,*” csak még jobban felizgatta őket, röhögtek, és még egyszer neki estek. A fenekét sem kímélték, megujjagták, s aztán bele hatoltak vastag dorongjaikkal. Több, mint egy egész órán át kínozták módszeresen kezükkel, öklükkel, a revolver csövével. S miután a két gorilla belélovellt, s még bőven megöntözték spermával arcát, mellét, és pucér hasát, a tábornoknak is kedve szottyant egy kis potya szexre. Nem igazán bízhatott férfiasságában, mert szerzsáma helyett az üres vodkás üveget használta. Az egészet feltolta a fiatalasszony fenekébe, s az a fájdalomtól ismét elájult.

Az ágyban tért magához. Két orvos – egyikük ötven körüli kövér nő – foglalatzkodott körülötte. Mindkét csuklója vastagon bepólyálva, a feje is bekötve, mert, mondták neki, lehet, hogy eltört az állkapcsa. Mindene fáj, és nagyon piszkosnak, mocskosnak érezte magát. Kérte, hagyják megfürödni. Ám helyette mentőkocsiba dugták, és nagy szirénázással elszállították az egyik moszkvai kórházba.

Két hétig tartották ott, de egyszer sem hallgatta ki senki. Nem jött rendőr sem, amin nem csodálkozott. Ismerte a rendszert, ezért inkább hallgatott. Hisz a hatalom szemében ő a bűnös. Itt akarja hagyni hazáját, a szép Szovjetuniót. Még jó, hogy nem ítélik el öt évre, vagy ki tudja mennyire valutázásért. Ezért hát igyekezett mielőbb meggyógyulni, és haza menni Ungvárra. Ott legalább otthon lesz, a szüleivel, akik mégis csak vigyáznak rá. És mindent megbocsátanak neki, mert hát a gyerekek.

Két hét után a börtönparancsnok hívatta. Eléje tett egy három oldalas jelentést, amiben az állt, hogy ügyét (*gyelo*) kivizsgálták. Megállapítást nyert, hogy egy bűnbanda tagjai szállodaszobájában meglepték, értéktárgyait elvítették, megerőszakolták, s aztán elmenekültek. A rendőrség keresi őket. A nyomozás végeredményéről majd értesítést kap.

Hazaérkezése után egy hónappal újra meghívót kapott az ungvári OVIR-tól – s ez alkalommal is – beszélgetésre. A cigányképű alezredes a következőket mondta: „Maga nagyon szép nő és kívánatos, és erre most ráfaragott. Tudom. Hogy honnan, ne érdekelje. De tudja meg, hogy én is megkívántam magát. Ha most itt rögtön az ölembe ül, és önként az enyém lesz, odaadom az útlevét. Ha elutasít, akkor legalább még egy fél, vagy egy egész évig járhat majd beszélgetésre.”

A fiatalasszony egy minutát sem gondolkodott. Fején keresztül lehúzta pulóverét, oda lépett a cigányképűhöz, és hagyta, hogy az kigombolja a blúzát. Amikor ez megtörtént, bal kezével kiemelte kicsi, kemény mellét a blúzból, és kicsi, kemény mellének barna kis bimbóját a cigányképű szájába tette.

Otthon, mint mindig a „beszélgetések” után, már az előszobában, aggódó szemek várták. – Apa, anya, megvan az útlevél – szólt a fiatalasszony, de hangjában nem volt öröm. – Hál’ Istennek – borult a nyakába édesanyja. – Lám, mégiscsak érdemes volt Moszkvába menni. Ugye, megmondtam.

Apja szintén megölelte. – Szegény kislányom, szegény kis... Ő azonban nem tudta folytatni. Zokogni kezdett.

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ RÁOLVASÁS

A
FÖLD
FOGANT
ÉLETTET
MIKÉNT AZT
ISTEN AKARTA
ÉLET KELTETTE
NEMEK SZERELMÉT
SZERELEM TÁPLÁLTA
SZÉP VÁLTOZÓ VILÁGÁT
A VÁLTOZÓ VILÁGBAN
ELFAJZOTT SZERELEM
NEM TUDHAT NEMZENI
KÉPTELEN SZÜLNI
FIÁT FELFALJA
MEGRONTJA
LÁNYÁT
KÍNOK
NÉLKÜL
HOZZA
VILÁGRA
RENDELT
HALÁLÁT*

*Aki e nyílhegyet magának megszerzi, fölmondja a reggeli-esteli imával, annak magva sohase szakadjon, lánya ne legyen se meddő, se céda, lábas jószági hízzanak kövérré! Földjének halmai-völgyei láttán gondoljon egyre csak szerelmes párjára, s arra, hogy tudhattak ezt-azt a vének.